

Minipuma s tygřím obličejem

Habešanka

Habešanky doslova srší energií, ale současně jsou i velmi přítulné. Nejraději žijí v domácnosti, kde se toho hodně děje. Neměli bychom podceňovat jejich inteligenci. Charakteristické je pro ně i velké sebevědomí. Přesto má každá kočka individuální osobnost.

Stejně jako peršanka a siamka patří i habešanka ke starým plemenům, která byla vystavována v Anglii už kolem roku 1870 a brzy nato i cíleně chována. Vypadá stále ještě velmi přírodně, zatímco typ peršanek a siamek se velmi změnil: peršanka byla čím dál kompaktnější a zkracoval se jí nos, zatímco siamka byla čím dál štíhlejší, měla stále delší nos a větší uši. Habešanka měla naproti tomu jen malý okruh milovníků, které fascinovala obzvlášť barva její srsti. Kresba - tiking - se podobá barvě divokého králíka nebo zajíce. Tato štíhlá kočka s lesklou, těsně přiléhavou srstí proto dosud vypadá jako malá divoká kočka. Jen kočky s genem aguti mají tmavě zbarvené dva až tři pruhy na špičkách chlupů, obzvlášť na hřbetě a na slabínách, zatímco chlupy na břicho, na hrudníku a na vnitřní straně nohou vypadají jednobarevné v základní barvě. Naopak obličej vykazuje typický tygří vzor. Oficiálně je habešanka ticked tabby. Existují i jiná kočičí plemena s tímto tikingem na srsti, například silver shaded varianty jiných plemen, které mají stejný gen aguti i tiking.

Zvýchodoasijské džungle?

Názory na to, odkud tato kočka pochází, se velice rozcházejí. První kočka prý byla

přivezena z Habeše, tedy dnešní Etiopie. Odkud přesně pocházela, to už dnes nikdo neví. Objevila se koncem 18. století pod jménem Zula na jedné z prvních výstav koček, ale dnešním habešankám příliš podobná nebyla. Z té doby se dochovala jen jedna černobílá fotografie Zuly. Je na ní ještě znát mírně tečkovaná kresba.

Teprve díky cílenému chovu se tiking a červenohnědá barva staly nezaměnitelnou vlastností jejího vzhledu. I když habešanka mohla být díky svému zbarvení klidně pouštní kočkou, která byla dobře maskovaná v rezavých písečných dunách a žlutohnědé suché vegetaci Etiopie, nenašli vědci v této oblasti Afriky žádné kočky s genem aguti. I v Egyptě existují hlavně tygrované nebo jednobarevné kočky. Pouze v pobřežních oblastech

PORTRÉT PLEMENE

Indického oceánu mezi Srí Lankou a Singapurem objevili vědci kočky s habešským genem mutace tabby (TA). Proto musíme předpokládat, že tato kočka pochází skutečně z tropických oblastí východní Asie. To je vlastně velmi absurdní představa, kterou sdílí jen málo znalců koček. Podobnost habešanky se

staroegyptskými soškami koček se štíhlou postavou a klasickým profilem se nedá přehlédnout. Koneckonců kolébka všech domestikovaných koček byla v Egyptě a sousedních zemích. Navíc má habešanka krátkou srst a nedostatečnou podsadu a chlad a déšť v zimě se jí vůbec nelíbí.

Temperamentní inteligentní bestie

Habešanka se hodí k lidem, kteří touží po aktivní kočce a ne po lenochovi, který se bude jen tak rozvalovat na gauči. Je zvědavá a inteligentní a zajímá se o všechno, co jí nabízí změnu. Ráda přihlíží při vaření, prohledá každou nákupní tašku, kterou si přinesete domů, a občas dokáže sházet ze stolu všechny tužky. Nemá problém ani s otevíráním dveří. Jedna chovatelka habešanek říká: „Už mám všechny kliky na dveřích nastavené svisle, a moje habešanky si přesto dokážou neuvěřitelně šikovně a obratně otevírat dveře. Pak pomůže jediné zamykání - především u domovních dveří!“ Habešanka dokáže vymýšlet spoustu neplech, když není vytížená. Proto by si zaměstnaní lidé měli vždycky pořídit rovnou dvě kočky, aby se nenudily. Na druhé straně si s touto aktivní kočkou užijeme spoustu zábavy, protože ji každou chvíli napadne něco nového. Abychom podpořili její fantazii a využili její touhu po pohybu, můžeme zkoušet trénink s klikrem. S trochou trpělivosti ji můžeme motivovat k různým uměleckým kouskům. I cvičitelé habešanku oceňují jako učenlivého žáka. Na jedné výstavě koček se habešanka nechala klidně nosit v zástupech lidí na rameni svého trenéra - beze stopy strachu nebo paniky. Byl to zvláštní pohled, který však svědčil o velké důvěře.

Divoké zbarvení jako králík

Habešanka je vlastně ticked tabby. Kresba tabby je ovšem znát už jen na hlavě, kde je ovšem krásně kontrastní. Srst na těle by neměla vykazovat žádnou kresbu. Jen v tikingu se mihotají různé barevné odstíny. Nejoblíbenější zbarvení je stále původní rubby, jehož základem je krásná červenohnědá barva a na ní typický černý nebo tmavohnědý tiking, který se vyskytuje v podobné formě u mnoha divokých zvířat, například u zajíců, takže Angličané dříve habešance přezdívali bunny cat (zaječí kočka). Typickým znakem divokých zvířat je i takzvaný úhoří pruh: tmavý pruh probíhající po hřbetě. Další uznávanou barvou, která se chová už delší dobu, je sorrel - teplá červená až měděná, která

vykazuje čokoládový tiking. V poslední době se však objevují i další hry barev, které chovatelské svazy ještě zčásti neuznávají: srnčí hnědá, modrá, stříbrná, stříbrná sorrel a stříbrná modrá, dokonce i lila a čokoládová. Barva očí má různé žluté tóny: od jantaru po oříšek, ale najdeme i zelenou. Velmi vzácné jsou stříbrné habešanky. Většinou existují jen varianty s trochu delší srstí, které mají somálské předky, to však neodpovídá standardu habešanky.

Dlouhosrstý gen aguti

Stavy habešanek rychle poklesly především během obou světových válek. Těch několik chovatelů, kteří ještě zbývali po 2. světové válce, se snažilo postavit znovu na nohy zdravý chov. Ale několik čistokrevných exemplářů bylo čím dál křehčích. Navíc byly stavy habešanek v 60. letech zdecimovány nemocemi jako leukóza. V důsledku nesprávných páření vznikaly najednou kočky s onemocněním ledvin a zubů, takže americký svaz CFA rozhodl připustit zakřížování jiných plemen. Toto genetické osvěžení způsobilo, že se stavy rozrostly a zesílily. Vznikaly tím ovšem i nové barvy a dokonce i jedna polodlouhosrstá varianta habešanek: somálka, která je již dnes uznávána jako samostatné plemeno. V dnešní době už nejsou povolena žádná zakřížování cizích plemen. Pouze v chovu somálek jsou částečně používány i habešanky. Na chovatele kladou habešanky dosud velké

požadavky. Zkušební chovatelé sestavují páry především podle krevní skupiny. Při nesprávné kombinaci krevních skupin se často vyskytuje syndrom FNI - úmrtnost koťat. Zcela vymýceny ještě nejsou ani problémy se zuby z poválečných let. Nesprávné postavení zubů by se už nemělo vyskytovat, ale můžeme se setkat se záněty dásní a zubním kamenem, které je třeba včas léčit, aby nedocházelo k následným škodám. Stejně jako u všech koček je zde důležitá pravidelná kontrola. Celkově habešanka není kočka, která by se dala vyšlechtit v krátké době, naopak, chov zdravých zvířat vyžaduje velké odborné vědomosti.

Born

Stručný standard:

Stavba těla:

Atletické tělo střední délky a kompaktnosti; silné a pružné; vysoké nohy, štíhlý krk a dlouhý ocas, který se sbíhá do špičky.

Hlava:

Klínovitá s vyváženými proporcemi; středně dlouhý nos, který v profilu vykazuje jemnou křivku, žádný stop nebo rovný hřbet nosu.

Uši:

Jsou umístěny zřetelně daleko od sebe, jsou velké a široké u základny a mírně zaoblené.

Oči:

Velké oči mají mandlový tvar a jsou zářivé. Barva je jantarová, zelená nebo žlutá.

Srst: Je těsně přiléhavá, krátká a jemná, má málo podsady.

Barvy:

Rubby (divoké zbarvení), sorrel, modrá, béžově-plavá, černostříbrná, modrostříbrná, sorelově stříbrná, plavě stříbrná. Neuznávané barvy: čokoládová a lila. Důležitý je tiking ve vhodné barvě.